

åt och kall är hällen
Där min tanke reser mot skyn
I den virvlande himlakarusellen
Som ledsagar en önskan om självsyn

Algol svarar med sin magiska blick
Tindrar, blinkar och förtrollar sin gäst
I ensamhetens vildmark där tiden gick
Och färgade världen obefäst

En bländade spegling från en brinnande monolit
Det tecken som jag alltid skall vörda
Blidkar mig med en mysteriös visit
Tills alla känslor är vilseförda

Jag ömsar minnen från ett fjärran solsystem
Och genomgår en metamorfos
Likt är värdväxt för esoteriska teorem
Som vrider om nyckeln i tidens lås

En bländade spegling från en brinnande monolit
Det tecken som jag alltid skall vörda
Blidkar mig med en mysteriös visit
Tills alla känslor är vilseförda